శీతాకాలపు తొలిజాము...

రాత్రి తాలూకు బెంగ పూర్తిగా వదిలి పోకుండానే అప్పుడే పావుతక్కువ ఎనిమిదయింది. వూ... మరో ఐదు నిమిషాల అని మునగదీసుకొంది

వూహు... యిలాకాదు. లేవాలి. చాల పనుంది. వూహు.... ఇది యిలా వదలదు... కాఫీ... చిక్కని సౌత్ యిండియన్ కాఫీ... యస్ గుడ్ ఐడియా- మంచంపై లేచి కూర్చుంది. లే. త్వరత్వరగా.కాఫీ కలుపుకొని తాగింది.

కాన్ఫరెన్స్ వుంది. అక్కడే బ్రేక్‌ఫాస్ట్. త్వరత్వరగా రెడీ అయింది. యింటికి తాళంవేసి పార్కింగ్‌లోంచి కారు తీస్తుంటే 'గ్యాస్ ఆఫ్ చేసానా లేదా' మనసులో ఎప్పటికలా సందేహం. వూ... తిరిగి మూడంతస్తులకెళ్లాలి అనుకొంటూ ఆపేను కదా... అసలే టైమ్ లేదు.

మంత్రనగరి సరిహద్దులలో...

కథ

వూహు... యిప్పుడు చూడకపోతే తిరిగి యింటి కొచ్చేవరకు మనశ్శాంతి వుండదు. చూసొస్తే... కారు దిగింది. లిఫ్ట్ దగ్గరకి వెళ్లింది. యిందాకవరకూ బాగున్న లిఫ్ట్ మధ్యలో ఎక్కడో ఆగిపోయిందంట. త్వరత్వరగా మెట్లు ఎక్కుతూ ఎప్పుడూ ఏదోవొక ఫాల్టే యీ లిఫ్ట్‌లో... అస్సలు నమ్మటానికి లేదు.తాళంతీసి వంటింట్లోకి చూసింది. గ్యాస్ ఆఫ్ చేసుంది. వూ... రోజూ యిదో గొడవ. సందు మొదట్లోనో ఆఫీసు గుమ్మంలోనో గ్యాస్ ఆఫ్ చేసానో లేదో కుళాయిలన్నీ కట్టానో లేదో యింటికి తాళం వేసానో లేదో- యిలాంటి సందేహాలు సంశయాలు... టైమ్ అయిపోతోంది... త్వరత్వరగా... కారు సందు మలుపు తిరిగిందో లేదో తాళం వేసానా... సందేహం. వూహు... వేయకపోయినా ఏం కాదు.

గ్యాస్ ఆఫ్ చేసుంది. కుళాయిలన్నీ కట్టున్నాయి. నీళ్లుపోతే పెద్ద గొడవలైపోతాయ్ అపార్ట్‌మెంట్‌లో. వో... ప్రోగ్రామ్ షీట్ మర్చిపోయా... ఆc అక్కడ తీసుకోవచ్చులే.

అలవాటైపోయిన కాన్ఫరెన్స్‌లు. మీటింగ్స్. డిస్కషన్స్.వో పోటీ...వో పరుగు... లాభం... దీనికో మానవముఖం...

కాఫీ షాప్‌లోకి వొచ్చింది.

ఎక్కడెక్కడి నుంచో వచ్చిన డెలిగేట్స్. పలకరింపులు... రొటీన్...

కొన్ని కట్‌ఫ్రూట్స్ యిడ్లి తీసుకొని వొచ్చి వో టేబిల్ దగ్గర కూర్చుంది. సౌత్ ఏసియన్ బిజినెస్ డీల్. అభివృద్ధి చెందిన దేశంతో డీల్...

సరిగ్గా హేండిల్ చేయకపోతే సి.యి.వో.తో గొడవ. టార్గెట్ రీచ్ కావాలి. పని చేయొచ్చు... చేస్తాం... కానీ ఎందుకో అస్సలు వుత్సాహంగా

కుప్పిలి పద్మ

అనిపించటంలేదు. తన చుట్టూ వున్నవాళ్ల భాషకి తన భాషకి పొంతనలేదు... ఆలోచనలు...చూపులు ఫ్రెంచ్‌విండో నుంచి ఆకుపచ్చని పచ్చికపై వొత్తుగా రాలిన పున్నాగపువ్వులపైకి. సూర్యకాంతి మంచు కలగలిపి కనిపించేమేరంతా రేగుతోన్న వూదా వెలుగు పొరలుపొరలుగా... కాఫీ ఆఖరి సిప్ చేస్తూ క్షణం చూపుల్ని నమ్మలేక విదిల్చింది. ఆపచ్చని పచ్చిక మీద వొత్తుగారాలిన పున్నాగపువ్వులని దోసిలి నిండుగా తీసుకొని ముద్దు పెట్టుకొంటూ గుండెల నిండుగా ఆ సుగంధాన్ని నింపుకొంటున్న యువకుడు. సీగ్రీన్ ఫుల్‌స్లీవ్స్ చొక్కా... పక్కగా కనిపిస్తోన్న వొత్తైన తేనెరంగు క్రాఫ్...కనీకనిపించని పల్చని నల్లని గెడ్డం... ముఖం పూర్తిగా కనిపించకముందే ఆ కుర్రాడు మాయమైపోయాడు.

ఎవరీ కుర్రాడు... పున్నాగలని ముద్దుపెట్టుకొన్నవాడు... ఎంతకాలం అయిందో యిలాంటి కుర్రాడిని చూసి... అసలెప్పుడైనా చూసావా... కలలో... మెలకువగా... మగతగా... వో స్వప్నంగా... వో వూహగా... లోలోపలెక్కడో వో మృదువైన భావాన్ని నెమలి యీకతో స్పృశించినట్టు మెత్తని చిన్ని వుత్సాహం...

కాన్ఫరెన్స్ హాల్లోకి వెళ్లేసరికి పలకరింపులు... పరిచయాలు... జ్యోతి ప్రజ్వలన సక్సెస్‌ఫుల్ పీపుల్... ఎంటర్‌టైన్‌మెంట్ వో పెద్ద వ్యాపారం. త్వరత్వరగా డబ్బులు సంపాదించుకోడానికైనా...పోగొట్టుకోడానికైనా అగ్రిమెంట్స్... బిజినెస్ స్కిల్స్ మార్కెట్ నాడి...చకచకా ఆలోచనలు తిరుగుతున్నాయామెలో. మధ్యలో ఆ కుర్రాడి జ్ఞాపకం సుగంధంలా, తలొంచుకొని ఆలోచిస్తోంటే మధ్యమధ్యలో డయాస్‌పై నుంచి మాట్లాడుతోన్నవాళ్ల ఆలోచనలు భావాలు అభిప్రాయాలు ముక్కలుముక్కలుగా వినపడుతున్నాయి.... స్పీచ్- స్వరం రెండూ తన ఆలోచనలని లాక్కుంటుంటే ఆసక్తిగా అనిపించి మాట్లాడుతుందెవరాని కనెప్పలు ఎత్తింది. ఆ కళ్లల్లో విస్మయపు చిరునవ్వు విరిసింది.

పున్నాగలని ముద్దుపెట్టుకొన్న కుర్రాడు.

మృదువుగా అతనిమాటలు సాగుతున్నాయి...

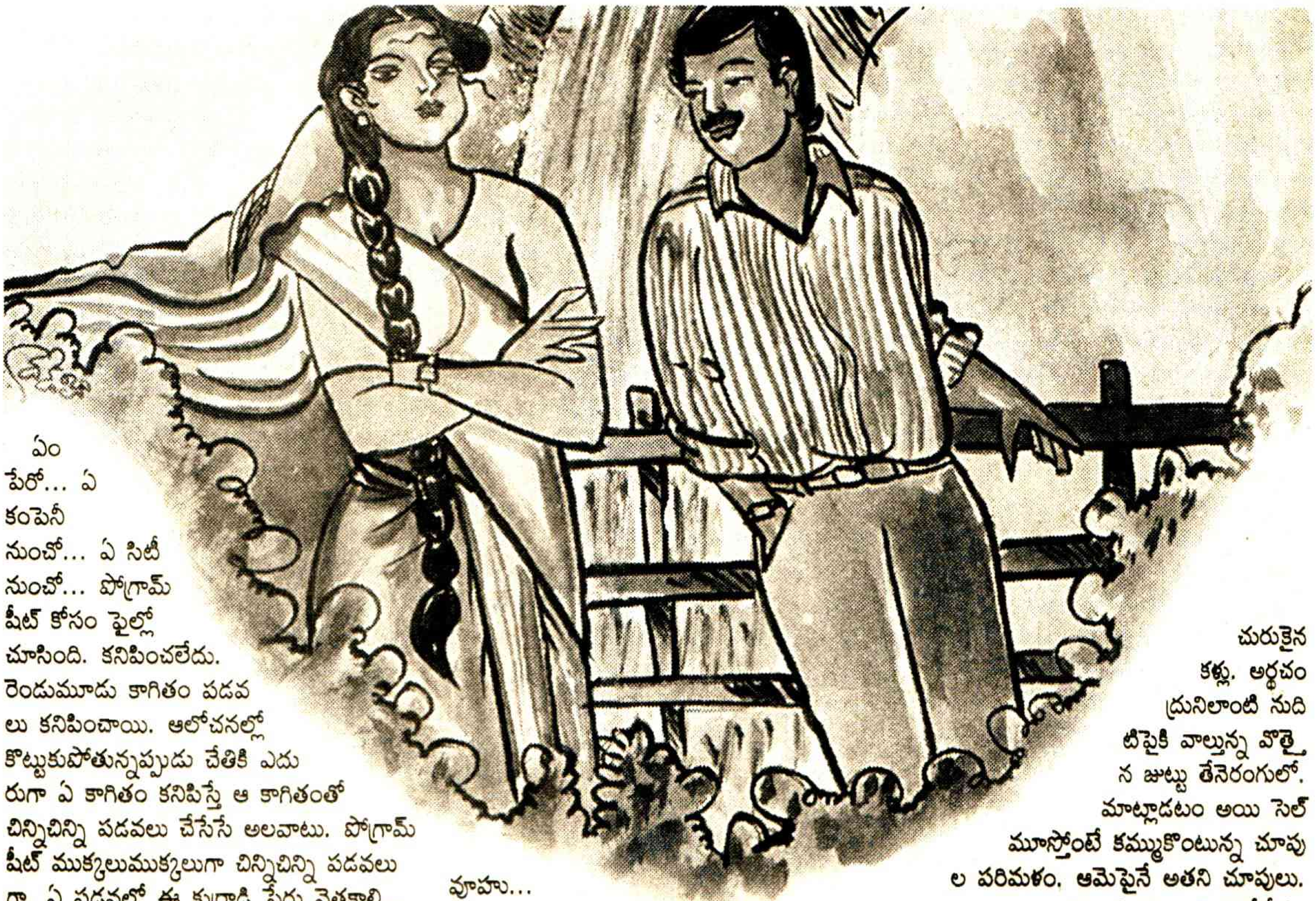

ఏం పేరో... ఏ కంపెనీ నుంచో... ఏ సిటీ నుంచో... ప్రోగ్రామ్ షీట్ కోసం ఫైల్లో చూసింది. కనిపించలేదు. రెండుమూడు కాగితం పడవలు కనిపించాయి. ఆలోచనల్లో కొట్టుకుపోతున్నప్పుడు చేతికి ఎదురుగా ఏ కాగితం కనిపిస్తే ఆ కాగితంతో చిన్నిచిన్ని పడవలు చేసేసే అలవాటు. ప్రోగ్రామ్ షీట్ ముక్కలుముక్కలుగా చిన్నిచిన్ని పడవలుగా. ఏ పడవలో ఈ కుర్రాడి పేరు వెతకాలి...

అతని స్పీచ్ అయింది... లంచ్ బ్రేక్.

బాంబే నుంచి వొచ్చిన సహదేవ్ జోషి డీల్ విషయం మాట్లాడుతుంటే అసలా కుర్రాడిని చూడటమే వీలుకాలేదు. ఆరుగంటలప్పుడు ఆ రోజు కాన్ఫరెన్స్ అయింది. 'పార్టీలో కలుద్దాం' అన్నాడు సహదేవ్ జోషి.

'వూఁ...' ఆ పార్టీ... వొకే మూస పార్టీ... రిక్రియేషన్ రిలాక్సేషన్... మూస... యిలా పార్టీస్‌లో కలిస్తే వొకరి మధ్య వొకరికి మెరుగైన సంబంధాలు వొస్తే మెరుగైనలాభం వొస్తుంది... 'హలో' దాటని సామూహిక గెట్ టు గెదర్స్... పూర్తిగా అవుటాఫ్ ద ప్లేస్‌గా అనిపించటం... యిదంతా తానొక్కదానికేనా... వేరు వేరు రంగాల్లో పనిచేస్తున్నవాళ్లు... వొక్కో వొంటరి ద్వీపాల్లా...అసలిలా పువ్వుల్ని పాటల్ని మంచుని మబ్బుని వానని మట్టివాసనని ప్రేమని లోపలికి నింపుకోవాలనుకోవటం... వెతుక్కోవటం... పార్టీకి టైమ్ అవుతోంది... వెళ్లాలి... తప్పదు... అదే మెనూ...అవేడ్రింక్సు...అవే పలకరింపులు...బోర్... సత్‌సంబంధాలు... వర్క్ ప్లేస్‌లో... రిలాక్సేషన్...రిక్రియేషన్...నమూనాగా... సర్వాంతర్యామి బిజినెస్ టవర్స్ కూలితే యిక్కడ వుద్యోగం రావొచ్చు... పోవొచ్చు... యింటాబయటా మొత్తం యీక్వేషన్స్ మారొచ్చు... తలకిందులు కావొచ్చు... యేం కాకపోవొచ్చు...

పార్టీ కార్డ్ తీసింది. డ్రెస్‌కోడ్ చూసింది.

రెడీ అయి హోటల్‌కి వచ్చింది.

టాప్‌ఫ్లోర్‌లో ఆ హాల్లో కాసేపు ఆ హడావడి చూస్తుంటే ఆ కుర్రాడు కనిపించాడు- ఢిల్లీ నుంచి వచ్చినవాళ్లతో మాట్లాడుతో... పలకరిస్తే... వూహు... వొద్దు... ఆ క్షణంలో అతనికి ఆ పువ్వులని పలకరించాలనిపించిందేమో... తనే ఎక్కువగా ఆలోచిస్తుందేమో...

అందరి ముఖాలలో వుల్లాసపు నవ్వులు- వుత్సాహమైన చూపులు...కానీ ఆ సుశిక్షితమైన నవ్వులు చూపులు మాటల్లో ఘనీభవించిన మోనాటని రవ్వంతైనా లేని విలక్షణత... బట్టల్లో హేయిర్‌స్టయిల్స్‌లో కాస్మొటిక్స్‌లో బోల్డంత వైవిధ్యం... మరొక్కసారి చూడాలనిపించే రంగులు డిజైన్స్... వొప్పుకొన్న ఆమోదించబడిన ప్రపంచపు నమూనాసౌందర్యం...యీ స్టాండర్డ్ సౌందర్యం... మనసులో ఆలోచనలే ఆలోచనలు....

హాల్లోంచి బయటికి వచ్చింది. రూఫ్‌గార్డెన్‌లోకి వొస్తుంటే సన్నగా కురుస్తోన్న మంచు... క్షణంలో అరిచేతులు ముఖం చల్లగా అయిపోయాయి. రెండు అరిచేతుల్ని మెల్లగా రాస్తే చిన్ని వెచ్చదనం. అరిచేతుల్ని బుగ్గలకి ఆనించింది. లేత వెచ్చదనం...

'హా... బోలో...'

తలతిప్పి చూసింది.

పున్నాగపువ్వుల కుర్రాడు సెల్‌ఫోన్‌లో ఎవరితోనో బయటకొచ్చి మాట్లాడుతున్నాడు.

'ఆఁ... టేక్‌కేర్....

పసుపు గులాబి రేకులు కలిపినట్టు మెరుస్తోన్న పచ్చని చర్మపురంగు. పల్చని నల్లని గెడ్డం నడుమ లేత గులాబిరంగులో వంపు తిరిగిన పెదవుల మధ్య నుంచి తెల్లగా మెరుస్తోన్న పలువరస... నవ్వుతోంటే కళ్లల్లో పల్చని బుగ్గల్లోకి ప్రవహిస్తోన్న మెరుపు. సీ గ్రీన్ చొక్కా కాలర్‌లోంచి కనిపిస్తూ వంపు తిరిగిన కాలర్ బోన్. వెడల్పాటి ఛాతి. పొడవైన చేతివేళ్ల లేతదనం. చురుకైన కళ్లు. అర్ధచంద్రునిలాంటి నుదిటిపైకి వాలుతున్న వొత్తైన జుట్టు తేనెరంగులో. మాట్లాడటం అయి సెల్ మూస్తోంటే కమ్ముకొంటున్న చూపుల పరిమళం. ఆమెపైనే అతని చూపులు. ఆమె చూపులు తిప్పుకోలేదు.

'మీకు పున్నాగ పువ్వులంటే యిష్టమా...' అతని భాషేంటో తెలియక యింగ్లీషులో చప్పున అడిగింది.

ఆమె అడిగిందేంటో అతనికి అర్థం కాలేదు.

'ఏంటండి' నమ్రతగా యింగ్లీషులో అడిగాడు.

'వుదయం మీరు లాన్‌లో పువ్వులని ముద్దు పెట్టుకున్నారుగా...'

విచ్చుకొన్న అతని కనురెప్పల్లోంచి పరిమళిస్తోన్న నవ్వు.

'మీరు వాటిని పున్నాగలంటారా...' అడిగాడు.

'మీరు...'

'ఆకాశమల్లి'

'ఆకాశమల్లికా...'

'యస్... ఆకాశమల్లికా...' అన్నాడు.

'వో'

'వుదయం సెషన్‌లో మీరున్నారుగా'

'వూ...'

'టాపిక్ నచ్చలేదా....' అడిగాడు.

'ఏ టాపిక్....

'ఏమో... వుదయం డయాస్ మీద కూర్చుని డెలిగేట్స్ వైపు చూస్తున్న... మీకేం సంబంధం లేనట్టు హేపీగా పడవలు చేసుకొంటూ కనిపించారు' అన్నాడతను.

'మధ్య నుంచి మీ స్పీచ్ విన్నా'... అందామె.

'విన్నారా... కాగితాలు అయిపోయి ఏం చెయ్యాలో తెలియక వింటున్నట్టున్నారనుకొన్నా'... చిన్ని నవ్వు బెంగగా....

'పూర్తిగా వినలేదు... నాలుగు లైన్స్... బాగున్నాయి అనుకోగానే చూసా.మీరు... అంతే యింకేం వినను... ఆ పువ్వులే...

'అరే... మీకో విషయం చెప్పాలి... అసలా

పువ్వులు ఏంటో తెలియదండి... వాటిని దేనికైనా వాడొచ్చేమోనని కూరియాసిటీతో వాసన చూసా... అంతే మీరింకేదో అనుకున్నారనుకొంటూ... పేటెంట్ కోసం' అన్నాడు.

'అవునా... మీకా పువ్వులంటే యిష్టంలేదా...'

'యిష్టం ఏమిటండి... యిప్పుడేగా చూసింది'

'అవునా'

"చూసారా.... యింత చదువుకున్నారు... పెద్ద వుద్యోగం... యిలా పువ్వుల్ని పిట్టల్ని కవిత్వాన్ని అబ్బాయిలు మెచ్చుకోగానే అవి వాళ్లకి యిష్టం అని అనుకొంటే ఎలా... డెలిగేట్స్ స్పీచ్‌కంటే పువ్వులు యిష్టమైనప్పుడు పువ్వుల ఎక్స్‌పోర్ట్ బిజినెస్‌లో వుండకపోయారా... యీ యెంటర్‌టైన్‌మెంట్ బిజినెస్‌లో కాకుండా...

బుద్దిలేదు నాకు అనుకొంటూ తలతిప్పుకొని లోపలికి వెళ్లబోతుంటే 'బంజారాలైన్‌లో సముద్రంలా వుంటాయి యీ ఆకాశమల్లికలు... వొస్తే చూపిస్తా' అన్నాడు.

ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూసింది. అతని కళ్లు నవ్వుతున్నాయి అల్లరిగా.

'పువ్వులని యిష్టపడ్డారని కాదు. అందమైన కళ్లున్నాయని స్పీచ్ వినలేదు' అందామె.

'యీ చిన్ని కళ్లా'... కొంటెగా అడిగాడు.

'చిన్నవో పెద్దవో...ఆ కళ్లల్లో మెరుపుంది'..అంది.

'మెరుపు.. జాగ్రత్త వురుములు కూడా కనిపించగలవ్'....

'యిందాక ఏదో సముద్రంలా పువ్వులన్నారు' అడిగింది.

'రండి'

'వూ' అంది అతని పక్కగా అడుగులేస్తూ.

'ఏంటి వచ్చేస్తారా'... ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

'ఆ'

'పార్టీ'

'బోర్'

యిద్దరు బయటకొచ్చారు.

అతను డ్రైవ్ చేస్తూ టేప్‌రికార్డర్ ఆన్ చేసాడు. మెహదీహాసన్ మెత్తని స్వరం...

'యిష్టమా' అడిగింది.

'చాలిష్టం'

కారు విశాలమైన రోడ్లు దాటి వో చిన్ని సందు మొదట్లో ఆగింది. కారు గ్లాసుల్లోంచి చూస్తూంటే ఎదురుగా కనుచూపు మేరంతా మంచువెన్నెల్లో వొత్తుగా పున్నాగలు.

కారు దిగింది. పూలసుగంధపు చల్లని పలకరింపు. చలి వణికిస్తోంటే రెండు చేతులు ముడుచుకొని కారుకి ఆనుకొని నిలబడి వాటివైపే చూస్తుందామె.

చేతులు కట్టుకొని కారుకి ఆనుకొని పక్కగా నిలబడి చూస్తున్నాడతను. ఆమెని పరిసరాలని మర్చిపోయి ఆలోచనల్లోకి అతను వెళ్లిపోతుంటే 'మీకీ ప్లేస్ ఎలా తెలుసు' అడిగింది.

'కలొచ్చింది'

'ఏమని'

'ఈ పూలని యిష్టపడే ఓ అమ్మాయి ఎదురుకాబోతోంది. ఈ పూలని యిలా చూపించావంటే బోలెంత సంబరపడుతుంది' అంటూ నవ్వాడు కొంటెగా.

వెన్నెలా కురుస్తోన్న వెన్నెల్లో పల్చని అగరుపొగలా పున్నాగల పరిమళం ఆవరిస్తోంటే మనసంతా అలజడి. అతను నవ్వాడు గోర్వెచ్చగా.

'వెళదామా' అడిగాడు.

'అప్పుడే...'

'యీ కాలమంతా యివి యిలానే వుంటాయ్... రావాలనుకున్నప్పుడు రావొచ్చు...' చెప్పాడతను.

'మరో ఐదు నిమిషాలు' అడిగిందామె.

'వూ'

'మీరు చాల బాగ పనిచేస్తారని జోషి చెప్పారు. ఈ మధ్య జాయిన్ అయ్యారంట కదా... ఏంటి మీ సక్సెస్ ఫార్ములా' అడిగాడు.

'జోషిని... ఎప్పుడు అడిగారు' అడిగింది.

'లంచ్‌లో...పదవులు చేసుకునే అమ్మాయి యింత పెద్ద విషయాల్లోకి ఎలా వచ్చారని' అన్నాడు.

'అప్పుడే ఎంక్వైరీ కూడా చేసేసారా' అందామె.

'ఆ... మీ ఐదు నిమిషాలు అయింది. వెళదామా...' అడిగాడు.

'వూ'...

కారు తీసుకొని యింటికి వెళుతుంటే అతని పేరేంటో... అనుకోగానే నవ్వొచ్చిందామెకి. పేరు కూడా తెలుసుకోనక్కర్లేనంత దగ్గరగా ఎందుకనిపించారో...

** ** **

ఆఫీసులో పనేపని... చేస్తున్నంతసేపు ఎప్పుడెప్పుడు సాయంకాలమవుతుందానే ఎదురుచూపు. అతని నెంబర్ తెలియదు. నిన్న ప్రోగ్రామ్‌షీట్

చూస్తే... ష్! చూద్దాం అతనే కాల్ చేస్తారేమో... అతను తన నెంబర్ యివ్వలేదు. కాల్ చేస్తే బాగుండదేమో... అనే ఆలోచనలు సంశయాలతో యింటికి వొచ్చింది. యింట్లో ఆ పని యీ పని చేస్తున్నా ఆలోచనలన్ని అతనివైపు తిరుగుతున్నాయి.అతన్ని ఎలా కాంటాక్ట్ చెయ్యాలి. ఫోన్ మోగితే అతనేనేమోననే ఆత్రంతో లిఫ్ట్ చేయటం. కాకపోయేసరికి బోలెంత నిరాశ. సమయం గడుస్తోన్న కొద్దీ అతనింక యీరోజుకి ఫోన్ చేయరని రూఢిగా అనిపిస్తోంటే బరువెక్కుతోన్న బెంగ. వొత్తైన చలికి కళ్ల మూతలు పడుతోంటే మోగుతోన్న సెల్.

'హలో'

'చాల ఆలస్యంగా చేస్తున్న... పర్లేదా'

'హాయ్... చెప్పండి చెప్పండి... ఎక్కడున్నారు వుదయం నుంచి వొక్కసారైనా కాల్ చేయొచ్చుగా' అడిగింది.

'మీరు నిన్న కాల్ చేయమని అడగలేదుగా...'

'మరి యిప్పుడెలా చేసారు...'

'మీకు కాల్ చేయవచ్చో లేదో కనుక్కుందామని'

'నెంబర్ ఎక్కడిది'

'చెప్పుకోండి చూద్దాం'

'తెలియదు'

'మీరే గెస్ చేయండి... యింతకీ మీకు కాల్ చేయొచ్చా...'

'వద్దంటే మానేస్తారా'

'అవన్నీ కనుక్కొని చెపుతారా మీ జవాబు'

'ఎక్కడున్నారు'

'రోడ్డుమీద'

'ఏ రోడ్డు మీద'

'మీ యిల్లెక్కడా'

'రండి' అంటూ గుర్తులు చెప్పటం అయిందో లేదో అతని సెల్ చప్పున కట్ అయింది. ఛార్జర్ అయిపోయినట్టుంది.

అతను యిల్లు గుర్తుపట్టగలడో లేదో... అతనికి తెలియకపోతే వెళ్లిపోతాడేమో... బాల్కనీలోకి వచ్చింది. జివ్వుమన్న చలి. కాలనీ అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. మంచు మసక తెరల్లోంచి మబ్బుమబ్బుగా మిలమిలలాడుతోన్న తారకలు. దూరంగా కాలనీ సందు మొదట్లో కారు హెడ్‌లైట్ల కాంతిపుంజపు నీడలు... టైర్ల సవ్వడి... అతనిదేనా... కుక్కల అరుపులు... మెల్లగా తిరిగి నిశ్శబ్దం... మలుపు చివరి వరకు వచ్చి ఆ కారు వెనక్కి తిరిగింది. వోహ్... అది డెడ్‌ఎండ్ అనుకుని తిరిగిపోయివుంటాడు. పక్కనే సందుంటుంది. కనిపించదు త్వరగా... అంతా అక్కడికే ఆఖరు అనుకుంటారు.... అరే...అనుకొంటూ లోపలికొచ్చి ఎనీలక్... అనుకొంటూ సెల్‌కి కాల్ చేసింది. నోవే... పలకటంలేదు... ఎలా.... ఆదుర్దా... వొకే వొక్క క్షణం ఆలోచించి యింటికి తాళంవేసి రోడ్డు మీదకి సెల్ తీసుకొని వచ్చింది. అతను తిరిగివొస్తే ఆపొచ్చని. నిర్మానుష్యమైన ఆ చల్లని మంచు నడిరాత్రి చిర పరిచితమైన సందు మొదట్లో వస్తాడో రాని తెలియని అతిథి కోసం ఎదురుచూస్తు వొంటరిగా ఆమె నిల్చుంటే ఆమెకి అనిపించింది 'నువ్వొత్తి అమాయకపు పిల్లవి. ఎందుకింత ఆరాటం... ఆదుర్దా... రావాలని అనుకొంటే ఎలాగైనా వస్తారు... పాపం... దారితెలియదు కదా... వదిలేసి నువ్వే వెతుక్కో అంటే ఎలా...' సెల్ మోగింది.

'ఛార్జర్ అయిపోయింది. యింటికి చేసాను. నో రెస్పాన్స్... ఎలా రావాలి' అడుగుతున్నాడు.

'మీరిప్పుడు ఎక్కడున్నారు'

'మెయిన్‌రోడ్డుపై. వో ఎస్.టి.డి. బూత్ నుంచి'

'మీరు లోపలికి వచ్చారుకదా. అలానే రండి. ఏ బైలైన్స్ తిరక్కండి. నే రోడ్డుమీదే కుడివైపు నిలబడి వున్నా'

'బయటికి వచ్చారా' ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

'ఆ'

'వస్తున్నా'

అతనీ చీకట్లో గుర్తుపడతాడా... యీ వీధిదీపాలు పగటి వెలుతురులానే వున్నట్టున్నాయి... కారు హెడ్‌లైట్స్... ఆమె పక్కగా ఆగాయి.

అంత రాత్రి చలిలో వొంటరిగా తన కోసం ఎదురు చూస్తూ నిలబడిన ఆమెని చూస్తుంటే అతనికి యింతకుముందెప్పుడు కలగని చిత్రమైన భావం అపురూపంగా మెదిలింది. అంతలోనే చిన్ని భయమూ కలిగింది. 'యింత రిస్క్ తీసుకున్నారా... ఎలాగో మిస్ అయ్యా'

ఆమె నవ్వి కారెక్కి దారి చూపించింది.

'యింత లోపలికి యిల్లు మీకెలా దొరికింది' అడిగాడు.

'కాలుకి తగిలింది'

కొన్ని పని కబుర్లు. కాసింత సాహిత్యం... కాసిన్ని పాటలు మాటలు నవ్వులు- చిక్కని కాఫీ సువాసనల్లోంచి దొర్లుతున్నాయి.

'యింక వెళతా... వుదయమే కూలికి పోవాలి' అన్నాడు.

'ఏ లొకేషన్'

'వస్తారా'

'వూ'

వెళతా... వుదయం కాల్ చేస్తా...

'అప్పుడే'

'టైమ్ చూడండి'

'వాచ్ తీసేస్తా' అంది.

కళ్లల్లోకి చూస్తూ నవ్వుతూ 'యింకెంతసేపు' అడిగాడు.

యింత సమ్మోహనంగా నవ్వుతుంటే ఎంతసేపైనా... అనుకొంటుంటే ఆమెకే నవ్వొచ్చింది.

'నవ్వుతారేంటి చెప్పండి' అడిగాడు.

'ఐదు నిమిషాలు'

'నిజంగా...' అడిగింది.

'నిజంగానే కానీ ఏభై నిమిషాలు మీరు మాట్లాడుతునే వుండాలి' అన్నాడు.

'జాతిని వుద్దేశించి ప్రసంగించాలా'

'మీ యిష్టం... కానీ ఆ తర్వాత "మరో ఐదు నిమిషాలు" అని అడక్కూడదు.'

'అడిగితే ఏం... నా యిష్టం అడుగుతా' పెంకిగా అంది.

అతను నిశ్శబ్దంగా నవ్వుతూ 'రేపు వస్తున్నారుగా' అన్నాడు.

'వూ' అందామె.

'బై' అతను వెళ్లిపోయాడు.

కారు పూర్తిగా కనుమరుగయ్యేవరకు బాల్కనీలో నిలబడి చూస్తూనేవుంది. మెల్లగా లోపలికివచ్చింది.

గమ్మత్తుగా వచ్చిన అతిథిగా... మిత్రునిలా...పలకరింపులా... ఆ సంబరం ఆ రాత్రిని వెచ్చగా పూయించింది.

తెల్లార్తునే అతనెప్పుడు కాల్ చేస్తాడోననే ఎదురు చూపు. ఎక్కడిదా లొకేషన్... అతను సాయంకాలమైనా కాల్ చేయలేదు. ఆమె అతని సెల్‌కి చేస్తే స్విఛాఫ్ చేసుంది.

ఎందుకని...

ఎందుకిలా తన మనసు పదేపదే అతన్ని కలవరిస్తోంది...ఎందుకిలా...కొన్ని వందలసార్లు ఆ ప్రశ్న వేసుకొంది... అయినాసరే మనసు కుదుటపడలేదు. ఫోన్ ఎందుకు చేయలేదు. జవాబు ఎందుకివ్వలేదు. హృదయపు వెలితి కనురెప్పల్లోంచి ధారగా... కన్నీటిధారగా... చాలసేపు ఫోన్ని సెల్ ఫోన్ని చూస్తుండిపోయింది. యింటికి వచ్చాక కూడా దిగులు ఆదుర్దా వొదల్లేదు. నిద్రపట్టేక అతను ఫోన్ చేస్తే... వినిపించదేమో... మెసేజ్ వొస్తే వినపడదేమో... ఫోన్స్ పక్కగా వుంచుకొంది... ఫోన్ చేయకపోతే పోని... ఎందుకు చేయలేదో... రాత్రంతా కలత నిద్ర.

బెంగగా తెల్లారింది.

చూడకూడదు... ఎవరికోసం ఎదురు చూడకూడదు. మనకి కావల్సింది దొరకదు. అతనికి తను అక్కర్లేదు. ఎందుకిలా కోరికోరి గాయాలు చేసుకోవటం. గాయం అయిందనే ఎరిక కూడా లేనివాళ్లున్న చోట... ఎవరి కన్నీళ్లు వాళ్లవే. తుడుచుకోవాలి. ఎందుకీ ఆరాటం... ఎందుకీ అన్వేషణ... ఆఫీసులో కూడా తనకి తనే చెప్పుకుంటూ వోదార్చుకుంటూ... పని చేసుకొంటూ రెండ్రోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజు వుదయం యింతలా డిస్ట్రబ్ కాకూడదని... యిష్టాలవైపు రవ్వంత క్రిటికల్ చూపుండాలి...తనకి తనే చెప్పుకొంటూ ఆఫీసుకి బయలుదేర్తుంటే అతను కాల్ చేసాడు.

'హల్లో' అంది.

'హాయ్ఁ... బిజీ...' అడిగాడు.

'చెప్పండి'

'కాసేపయ్యాక కాల్ చేస్తా. పెద్ద బిజీగా లేరుగా' అడిగాడు.

'వూ'

'బై'

ఫోన్ పెట్టేక ఆమెకి తనలోని మోయలేని బరువేదో తగ్గిపోయినట్టనిపించింది. అతని కాల్ కోసం పరితపించటం... తీసుకొన్న నిర్ణయాలు ఎక్కడో పారేసినట్టు అంతా ఏమైనట్టు...

ఆఫీసుకి వెళుతూ పాటలు వింటుంది...

Ajeeb Daastaan Hai Yeh – లత స్వరం పరుగులు తీయిస్తోంది మనసుని.

పాట యిలా పూర్తి అయిందో లేదో సెల్ మోగింది. అతనేమోనని ఆత్రంగా చూసింది. కాదు... యింకా కాల్ చేయడేంటీ...

'ఆజారే పరదేశీ'... లత స్వరంలోంచి వొస్తుంటే 'పీపీ... ఏంటిలా లతాజీకి నా మనసు తెల్సిపోతోంది'... అనుకొంటూండగా ఆఫీసు వచ్చేసింది. పని... పని... పని... పనిలో మునిగినా అతని ఆలోచనలు వదలట్లేదు.ఏ పనిలో వున్నా నిరంతరం యిలా మనసునే అంటిపెట్టుకొని లోలోపల పండిన మొగలిపరిమళంలాంటి యీ మత్తైన సువాసనన్నేమంటారో...

అతన్నుంచి ఫోన్.

"బయటకి వెళదామా' అడిగాడు.

'వూఁ'

'మీకేం యిబ్బంది లేదుగా'

'వూహు...'

'పది నిమిషాల్లో మీ ఆఫీసు దగ్గరకి వచ్చేస్తా... కిందకి వచ్చేస్తారా'

'వూ'

ఆమె ముఖంలో కాంతి మధ్యాహ్నపు మబ్బులు తొలిగిన ఆకాశంలా.

గట్టిగా చెప్పాలి...యిలా రోజులురోజులు మాయమైపోవద్దని. యింటర్‌కమ్‌లో బాస్ పిలుపు. అతని గదిలోకి వెళ్లింది.

'అర్జెంట్ మీటింగ్. సింగపూర్ నుంచి వచ్చిన డెలిగేట్స్‌తో. ముందుగా అవసరం లేదనుకున్నాం. కానీ వాళ్లు అడుగుతున్నారు... క్వాలిటీ... చెపుతున్నాడు బాస్. యిప్పుడు మీటింగా... బాప్‌రే... లంచ్‌కి వెళ్లాలి... యివి ఎప్పుడూ వున్న మీటింగ్సే... అఁ... ఏం కొంపలు అంటుకోవ్...

'ఓ.కే.నా'

'కాస్త పనుంది. అర్జెంట్... మీటింగ్‌కి వుండక తప్పదా' అడిగింది.

'అర్జెంటా...'

'వూ'

'చాలా...'

'వూఁ...'మరింత అమాయకంగా ముఖంపెట్టింది.

ఎంత పనున్నా ఎప్పుడూ క్షణం తటపటాయించకుండా చేసే ఆమె 'యిప్పుడు వుండలేను' అంటుంటే 'ప్చ్! యిలా అయితే యెలా... మీటింగ్‌కి వుండకపోతే యెలా' అడిగాడు.

'ఎప్పటి పని అప్పటిదే...ప్రతిక్షణం పనిచేస్తుండాల్సిందే. నిన్న యెక్కువసేపు చేసాం. చాల పని చేసాం... యివి ఏవి కుదరవు... నిరంతరం చేస్తుండాల్సిందే. లీవ్ త్వరగా యివ్వరు...

ఆమె కదలకుండా వెళ్లాల్సిందే అన్నట్టుకూర్చుంది.

'ఒకే' అన్నాడు.

'థాంక్ యూ' అంది.

'యిట్స్ వోకె... జెండర్ సెన్సిటివిటి ఎక్కువని అంతా అంటుంటారు' అతను అంటుంటే నవ్వేసి త్వరత్వరగా గదిలోంచి బయటికి వొచ్చింది.

ఆఫీసులోంచి బయటకొచ్చింది. బిల్డింగ్ ముందున్న తురాయిచెట్టు నీడలో నిలబడింది. శీతాకాలపు మధ్యాహ్నపు యెండ ఆకుల మధ్యనుంచి గోర్వెచ్చగా తగుల్తోంది.

'వ్వా... గత రెండురాత్రుల దుఃఖం... వుదయం నుంచి తీసుకొన్న నిర్ణయాలు యిప్పటివరకూ పడిన కష్టం అవేవి యీ కుర్రాడికి తెలియవుకదా... అతని కారొచ్చి ఆమె ముందు ఆగింది. ఆమె మౌనంగా కూర్చుంది. 'ఏం చేస్తున్నారు' కాస్త దూరం వెళ్లాక అడిగాడు.

'ప్చ్...'

'రివేంజా' నవ్వుతూ అడిగాడు.

'ఆ... స్వీట్ రివేంజ్' వుక్రోషంగా అంది.

'ఎంత స్వీట్...' కొంటెగా అడిగాడు.

'మీకేం యిలానే అంటారు... ఎంతలా చూసానో తెలుసా...'

'అదే ఎంతలా...'

'ఏడుపొచ్చేంత' చప్పున చెప్పేసింది.

అతనో క్షణం నొచ్చుకున్నట్టు ఆమెవైపు చూసి 'అందుకేగా యిప్పుడు మిమ్మల్ని తీసుకువెళుతోంది' అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

కారు మందమైన ట్రాఫిక్‌ని దాటుకొని హైవే మీద వెళుతోంది.

తన పని విషయాలని మధ్యమధ్యలో చెపుతున్నాడు. చెప్పటంలో పొంగుతోన్న సెన్సాఫ్ హ్యూమర్. హైవే నుంచి కారు కుడివైపున్న రోడ్డులోకి వెళ్లింది. చిన్నిచిన్ని విలేజెస్‌ని దాటుకొని వెళుతున్నాయి. చుట్టూ అటూయిటూ బంజార రాళ్లు విలక్షణ ఆకృతుల్లో. కారు నిర్మానుష్యంలో ఆగింది.

'దిగుదామా' అడిగాడు. యిద్దరూ దిగి కారు ముందు ఆనుకొని నిలబడ్డారు.

'రండి' అడుగు ముందుకేస్తూ అన్నాడతను.

నడుస్తున్నారు. వొకరి పక్క వొకరు. నిశ్శబ్దమైన శీతాకాలపు సాయంకాలపు చలిగాలి అతని పరిమళాన్ని నింపుకొని ఆమెని హత్తుకొంటోంది. తన కుడిచేతి వేళ్లతో అతని ఎడమచేతి వేళ్లని గుప్పిట నింపుకొని నడవాలనే లోలోపలి అలజడిని మౌనంగా నొక్కిపెడుతూ భుజాల చుట్టూ చున్నీని కప్పుకొంటూ రెండు చేతులు కట్టుకొని నడుస్తోందామె.

(మిగతా భాగం వచ్చేవారం)